

заклучи при Милка. Послѣ се затече та повика близкитѣ съсѣди, а тѣхъ послѣдва цѣлата махала.

Онѣ-башиятъ съобрази този часъ.

— Вървѣте си, чорбаджиларѣ, азъ щж испитамъ челебиятъ на конака! извика той сурово на тълпата и фана Стевчова за ржка.

— Нѣма, нѣма на конака! Тукъ да се свѣрши всичкото, викаше нѣкой отзадъ, който не бѣше разбралъ, че Стефчовъ е хванятъ, вмѣсто Рачка.

— Стефчовъ бе! казахъ нѣкой.

— Стефчовъ! какъ?

Шумотѣвицаата растѣше. — Че, като е чорбаджиийски синъ, какво? викаше нѣкой си; — и съ него тѣй, както и съ Рачка — рога нѣма я?

— Сѣ едно, да ги вѣнчѣемъ! викаше другъ.

— Ама той не е за това момиче, обади се единъ покровителски гласъ.

— А какво прави при него верѣдъ нощъ? Или чорбаджиитѣ могатъ да се гаврятъ се чуждата честь а само за сиромаситѣ е законътъ?

Обадихъ се още нѣколко гласове благоприятни за Стефчова.

— На хамама, на хамама! отзова се Ганчо Паякътъ. Огняновъ каза ниско на онѣ-башиятъ:

— Шерифъ-ага, отведи по-скоро негова милость, толкова свѣтъ гледа... тежко нѣщо е.

Той забрави врага си и виждаше само жертва, смазана подъ позора. Той не можеше да прѣнесе това зрѣлище на човѣшкото унижение.

Онѣ-башиятъ изгледа подозрително Огнянова.

— Остави бе, що ти трѣба! нека се чърви! ... дръпна го мстителния Соколовъ.

Стефчовъ чакъ сега видѣ двамата си гонители. Хрумна му, че тѣ сж творцитѣ на опозоряването му;